

Erkki Melartin

Aino

Libretto Jalmari Finne

Suomen kansallisoopperan päänäyttämö

26.5.2017 klo 19.00

Musiikinjohto	Klaus Mäkelä
Aino	Helena Juntunen
Väinö	Juha Kotilainen
Jouko	Jyrki Anttila
Ainikki	Anna-Kristiina Kaappola
Taina, äiti	Jeni Packalen
Vedenneidot	Johanna Lehesvuori, Meriliinu Haataja, Tuula Paavola
Kuoron solisti	Petri Pussila

Suomen kansallisoopperan orkesteri
Suomen kansallisoopperan kuoro
Kuoron valmennus Marge Mehilane, Marco Ozbič

Suomenkielinen teksti tekstityslaitteessa Susanna Carotenuto

Konsertin kesto on n. 2 tuntia 15 minuuttia. 1 väliaika (25 min).

Esityksen kuvaaminen ja musiikin taltioiminen on ehdottomasti kielletty.

Yle Radio 1 taltioi ja lähettää konsertin suorana radiossa.

Tapahtumat

I näytös

Aino on hakemassa vihdaksia ja laulaa auringolle ja keväälle: "rientävi sores sulho, aurinko ylinen ylkä." Aino muistaa syntymäänsä. Silloin alkoi uhrilehdossa kasvaa "Ainon koivu, Ainon sielu". Väinö kuulee laulun ja innostuu, sillä Ainolla on hänen mielestään sama kaipuu ja "ikuinen ikävä" kuin hänellä. Väinöltä puuttuvat luonnon syntysanat ja hän uskoo saavansa ne luonnosta syntyneen Ainon kanssa. Vasta silloin Väinö olisi kokonainen. Aino ei halua, vaan pakenee metsään. Väinö tuntee kuin nuortuneensa Ainon vaikutuksesta. Hän ei halua Ainoa väkisin, vaan päättää tulla pyytämään Ainoa tämän perheeltä.

Taina etsii Ainoa, tytärtään. Myös Ainon veli Jouko tulee etsimään. Aino löytyy, mutta hän on allapäin. Aino kertoo unestaan: hän oli lentänyt lintuna, haukka oli syöksynyt häntä kohti ja silloin hän oli lentänyt auringon syliin. Sitteen hän sanoo Väinön pyytäneen häntä. Taina ilahtuu suurmiehen kiinnostuksesta, mutta Jouko vakuuttaa kukistavansa Väinön.

Jouko odottaa, kun Väinö tulee kalevalaistensa kanssa. Yhteenotto huipentuu Väinön laulaessa Joukon suohon ja loihtiessa myrskyn. Jouko on valmis lupaamaan mitä vain päästäkseen pulasta, ja lopulta hänen täytyy antaa sisarensa ennen kuin Väinö laulaa hänet vapaaksi.

II näytös

Aino istuu koivun juurella ja laulaa "tuli kevät, tuli toivo, tuli kevät, tuli kaiho,

tuli ikuinen ikävä". Ainon nuorempi sisar Ainikki tulee ja iloitsee käkien kukkumisesta. Aino uskoo jo Joukon voittaneen koska luonto kukoistaa. Aino sanoo odottavansa aurinkoa sulhasekseen, mutta Ainikki sanoo Väinön olevan tulossa. Jouko tulee ja joutuu tunnustamaan joutuneensa tappiolle ja luvanneensa Ainon Väinölle. Jouko pakenee, Aino on epätoivoinen, mutta Taina iloitsee häistä.

Väinö tulee väkensä kanssa. Aino ei vielä halua hänelle, mutta Väinö ei luovuta, sillä Aino on hänelle "selitys kysynnän kaiken, elon selvitys ihana." Väinöä pyydetään laulamaan, mutta hän haluaa avukseen soittimen, loihtii Ainon koivusta kanteleen ja laittaa siihen kielet Ainon hiuksista. Väinö alkaa soittaa, mutta soitto on "suruista tehty, murehista muovaeltu", ja silloin Väinö huomaa surun kaiken syntysanaksi. Väinön laulaessa Aino tuntee saavansa siivet, kohoavansa ilmaan ja lentävänsä kohti aurinkoa. Hän katoaa metsään, ja Väinö ihmettelee, miksi äkkiä "soitto on samea kuin ois riemu kesken laannut". Ainoa lähdetään etsimään.

Epilogi

Väinön laulaessa Aino on ymmärtänyt oman ikävänsä: "kun hän suruja ylisti, tunsin, hän minusta lauloi." Nyt hän kuuntelee rannalla hurmioituneena vedenneitojen laulua ja odottaa auringon nousua. Kuoron laulaessa nousevan auringon ylistystä "kuin itse luonto laulaisi" Aino syöksyy mereen.